Důvody:

Stěžovatelka právem vytýká usnesení odvolacího soudu, že nesprávně posuzuje věc co do platnosti žalobní směnky, v níž jest uvedeno více platebních míst. Námitka neplatnosti směnky jest odůvodněna. Čl. 4. čís. 8 směnečného řádu žádá, by ve směnce bylo uvedeno platební místo. Není-li zvlášť udáno, pokládá se za ně bydliště směnečníka, ve směnce uvedené. Pojmenovati několik směnečníků jest přípustno jenom, je-li místo platební jediné. V žalobní směnce jsou však udáni tři směnečníci se dvěma různými bydlišti, tedy dvě platební místa. To odporuje zákonu, neboť jinak by nebylo lze určiti, kde jest směnka splatna, směnečný závazek by postrádal určitosti zejména při výkonu postihu, v mnohých případech by pak ani nebylo možno směnku včas presentovati a protestovati na všech místech platebních ve směnce uvedených. Je tedy žalobní směnka, uvádějící více míst jako bydliště směnečníků a při nedostatku zvláštního místa platebního tedy i více míst platebních, neplatna. Toto stanovisko zaujal nejvyšší soud neúchylně v nálezech, uvedených v rekursu, a to v případech zcela obdobných a nemá příčiny nyní se od něho uchylovati. Odvolací soud neprávem míní, že rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 15. února 1927, Rv II 82/27, čís. sb. 6803, prohlásilo za neplatnou jenom směnku, kde jest uvedeno více míst platebních, nikoliv však kde jest uvedeno více bydlišť směnečníků. Platí-li uvedené bydliště směnečníkovo za místo platební podle zákona, platí úvahy shora uvedené i o takto uvedených více bydlištích směnečníků. Netřeba uvažovati, je-li opodstatněna námitka, že žalovaná firma podepsala jen jako vydatelka a jako směnečnice byla teprve dodatečně připsána bez svého souhlasu a zda tím směnka pozbyla platnosti a zanikl závazek stěžovatelky. Žalobkyně domáhá se směnečního nároku z důvodu přijetí směnky, nikoli z důvodu jejího vydání a důvodu žalobního nezměnila. Také neprokazuje protestem, že proti vydatelce, kterou prý je žalovaná, zachovala si směnečný nárok. Soud nemohl by platební rozkaz zachovati proti ní v platnosti, když žaloba není opřena o vydání směnky a nejsou tvrzeny podmínky, za nichž by zůstal směnečný nárok proti žalované jako vydatelce zachován. Proto námitka, že žalovaná podepsala jako vydatelka, třeba by se této námitky sama žalobkyně dovolávala, nemůže udržeti platební rozkaz v platnosti.

Čís. 7245.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Souhlas s rozlukou podle § 16 rozl. zák. může býti dán platně teprve po podané žádosti o rozluku, nejvýše v ní nebo současně s ní. Souhlas předem stranu neváže a soudu nestačí pro vyslovení rozluky. Byl-li manžel původně se žádostí o rozluku poukázán na pořad práva, ježto druhý manžel s rozlukou nesouhlasil, ve sporu pak druhý manžel projevil

souhlas s rozlukou a připojil se k žádosti o rozluku, načež druhý manžel vzal žalobu bezpodmínečně zpět, nemá účinku odpírání souhlasu k nové žádosti o rozluku.

(Rozh. ze dne 16. srpna 1927, R I 719/27.)

Soud prvé stolice zamítl návrh manželky, by byla povolena rozluka manželství, a poukázal ji na pořad práva. Důvody: Podle § 16 písm. c) zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n. může býti manželství, uzavřené teprve za platnosti zákona, rozloučeno v nesporné cestě jenom tehdy, když oba manželé s rozlukou souhlasí. V tomto případě prohlásil však Adolf P. výslovně dne 30. dubna 1927, že nesouhlasí s rozlukou manželství rozvedeného usnesením krajského soudu ze dne 4. června 1925, a bylo tudíž rozhodnuto, jak shora uvedeno. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil, poněvadž pro rozhodnutí této věci jest směrodatným návrh ze dne 27. ledna 1927 a Adolf P. od té doby nedal prohlášení souhlasu.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil prvému soudu, by po případném doplnění řízení, ale nepřihlížeje již k důvodu, z něhož zamítl žádost navrhovatelky za rozluku, znovu o žádosti té rozhodl.

Důvody:

Nejvyšší soud sice neúchylně setrvává na stanovisku, že souhlas s rozlukou podle § 16 zák. rozl. může dán býti platně teprv po podání žádosti, nejvýše v ní nebo současně s ní a že tedy souhlas předem na př. již při dobrovolném rozvodu stranu neváže a soudu pro vyslovení rozluky nestačí, avšak zde jde o případ zcela jiný, na nějž tento skutkový stav nedopadá. Dobrovolný rozvod vysloven usnesením ze dne 4. června 1925, na to podala Augusta P-ová dne 9. června 1926 pod Nc IV 109/26 návrh na rozluku podle § 15 zák. rozl., tato žádost však byla usnesením ze dne 18. srpna 1926 zamítnuta a žadatelka odkázána na žalobu z důvodu, že odpůrce nesouhlasí, načež podala žalobu o rozluku dne 5. září 1926, o níž jednáno dne 7. ledna 1927, kde žalovaný Adolf P. výslovně prohlásil, že s rozlukou rozvedeného manželství souhlasí a připojuje se k návrhu odpůrkyně pod Nc IV 109/26, načež manželka vzala žalobu bezpodmínečně zpět. Jest to tedy jednání zákonu neodpovídající, když nyní obnovené její žádosti odpírá souhlas. Na tento odpor nelze bráti zřetel, protože souhlas platně již před tím po podané žádosti udělen, čímž onomu přísnému stanovisku vyhověno. Výslovně byl udělen souhlas se žádostí Nc IV 109/26 a byla navrhovatelka tedy oprávněna, tuto žádost nyní dále na základě daného souhlasu postihovati ,čemuž nevadí, že to činí formou žádosti nové.